

KUSTANTAJAN ESIPUHE

Minun ei pitäisi olla tässä, kirjoittamassa tätä. Eikä teidän pitäisi lukea tätä.

Katsokaas, olen kustannustoimittaja, ja kustannustoimittaja on varjomaailman ammatti. Hän operoi hämärissä, näkymättömissä. Jos kustannustoimittajan kädenjälki näkyy, hän on epäonnistunut tehtävässään – vähän kuin erotuomari, joka pyrkii varastamaan koko ottelun, joko törppöyttään tai itserakkauttaan.

Käsissänne pitämän kirjan tarina on tosin niin poikkeuksellinen, että se ansaitsee tulla kerrotuksi. Noin puoli vuotta sitten posti toi kustantamoomme reissussa räjähtyneen postipaketin, jonka virttynyttä kuorta täplittivät venäjänkieliset postileimat. Jo paketin saaminen on harvinaista, sillä tätä nykyä kaikki tiedonkulku on yhtä bittivirtaa, digitaalisen avaruuden huminaa. Saatetta paketissa ei ollut eikä lähettäjän osoitetta, lähetysajankohdastakaan ei ollut tietoa, mutta paketin saattoi kunnostaan päätellen kuvitella turisteeranneen viikkoja ellei kuukausia pitkin suuren naapurimaamme syrjäseutuja. Liuskat olivat kovia

kokeneita ja täynnä tahroja, joiden päättelimme olevan papereille läiskynyttä teetä – tai tsaijua, jos tarkkoja olemme. Varmaan jonkin jumaluusharhoista kärsivän sekopään lähettämä deluusiosinfonia, näin päättelin paperipinkan räjähtäneestä esillepanosta, tuskin sitä täytyy toimittaa muualle kuin paperinkeräykseen.

Mutta päätin kuitenkin selata käsikirjoitusta hetken, sillä jokainen kustantamoa lähestyvä ansaitsee edes rahtusen huomiota.

Ensimmäinen näkemäni virke oli ”Sinut ja minut sekä sinun aikakautesi ja minun aikakauteni erottaa se, että sinä olet 140 merkin mies, minä olen 140 000 merkin mies”.

Tämähän on kiinnostavaa, ajattelin; koska olen itsekkin 140 000 merkin mies, vähintään. Tämän lausunnon ympärillä oli noin 400 liuskan verran poleemista pohdintaa taloudesta, miehistä, naisista, seksistä, kirjallisuudesta, vanhenemisesta, liberalismista – ja lopulta myös eräänlainen rikoskertomus. Tämä kaikki tapahtui Siperian-junassa, hyvin paljon kirjallisia mahdollisuuksia täynnä olevassa paikassa.

Päähenkilönä on jo seitsemissäkymmenissä oleva Petrus Sihto, joka kuvailee itseään laumasta väistyväksi urokseksi. Monet hänen mielipiteistään ovat vanhanaikaisia ja ehkäpä useista vastenmielisiäkin, etenkin näinä #metoon aikoina. Olemassa häntä ei sen sijaan tunnu olevan, ei ainakaan tällä nimellä. Kuten ei muitakaan tämän kirjan henkilöitä – Oulussa asuu kyllä gestalt-terapeutti nimeltä Liisa Paju, mutta hän väittää ettei koskaan ole käynyt itärajan

takana. Lisäksi hän istuu pyörätuolissa, mikä tekee juna-
matkailusta kovin hankalaa.

Mikä siis *Kolko* on? Me emme tiedä. Kolkon alkusivuilla Sihto puhuu aikaisemmasta käsikirjoituksesta, teoksen sisäiskertomuksesta, jonka hän on ohjeistanut yhteistyökumppaneitaan lähettämään neljätoista vuorokautta kuolemansa jälkeen. Me emme ainakaan ole onnistuneet arkistoistamme löytämään merkintää tästä käsikirjoituksesta. Ehkä Sihto ei siis ole vielä kuollut, ehkä käsikirjoitus on talossamme selattu ja kevyeksi punnittu.

Saamamme *Kolkon* alaotsikko oli ”sairauskertomus”, mutta markkinointimme mielestä se voisi karkottaa potentiaalisia lukijoita, joten poistimme sen. Muuten emme ole sisältöön merkittävästi puuttuneet. Joka tapauksessa käsikirjoitus sisältää aineksia, joiden vuoksi olemme katsoneet tarpeelliseksi lähettää sen myös poliisille. Hekin vetivät vesiperän yrittäessään selvittää kirjassa kuvailtujen tapahtumien todenperäisyyttä. Tai ainakin niin he väittivät meille. Nämä ovat niin arkaluontoisia asioita, ettei vainoharhaisuudelta voi välttyä.

Konsultoimme myös juristeja, jotka eivät nähneet lakitekniisiä ongelmia mielestämme kirjallisesti korkeatasoisen *Kolkon* julkaisemisessa. Miksipä muuten paksu käsikirjoitus olisi lähetetty kustantamoon kuin toivomuksena saada se julkaistuksi. Jos Petrus Sihto tai ”Petrus Sihto” ilmaantuu tarvittavien todisteiden kanssa vaatimaan tekijänpalkkioita, maksamme sen hänelle mukisematta ja mielihyvin. Emme tosin pidätä hengitystämme hänen ilmaantumistaan odotellessa.

Tervetuloa siis *Kolkon* maailmaan, jossa kiskot ja sanat jyskyttävät kilpaa. Historia arvioikoon Petrus Sihton ja meidät, jotka olemme tämän maailmalle saattaneet.

Samuli Knuuti, kustannustoimittaja